

CAPITOLUL 1

Custodele de la biserica Sf. Mark abia dacă aruncase câteva lopeți de zăpadă de pe trotuar când a apărut bărbatul cu baston. Soarele era sus pe cer, dar vântul vâjâia, iar temperatura încremenise la punctul de îngheț. Bărbatul purta doar o pereche subțire de blugi, o cămașă de vară, ghete de drumeție foarte uzate și un vindiac care nu avea cum să-l apere prea bine de ger. Însă el nu părea să se sinchisească, și nici nu se grăbea. Mergea șchiopătat și ușor aplecat spre stânga, partea în care se sprijinea în baston. A înaintat cu pași târșâiți pe trotuar, ajungând în dreptul capelei și oprindu-se la o ușă laterală pe care scria cu litere de culoare roșu-închis: „Birou“. Nu a bătut, iar ușa nu era încuiată. A pătruns înăuntru, în timp ce o pală de vânt l-a șfichiuit în spate.

Încăperea era o zonă de primire cu aspectul prăfuit, aglomerat de obiectele inutile pe care le poți vedea într-o biserică veche. În mijlocul ei se găsea un pupitru cu o plăcuță care anunța prezența doamnei Charlotte Junger, care stătea imediat înapoia numelui ei.

- Bună dimineața, a salutat femeia zâmbind.
- Bună dimineața, a zis omul. A urmat o pauză. E foarte frig afară.
- Adevărat, a zis ea, și l-a măsurat din priviri.

Era cât se putea de limpede că bărbatul nu avea palton, și nici nu purta căciulă sau mănuși.

- Presupun că sunteți doamna Junger, a spus el, uitându-se la plăcuță.

– Nu, doamna Junger lipsește astăzi. Are gripă. Sunt Dana Schroeder, soția pastorului, și îi țin locul. Cu ce vă putem ajuta?

Lângă pupitru exista un scaun, iar bărbatul s-a uitat la el cu speranță în ochi.

– Îmi dați voie?

– Bineînțeles, a spus ea.

Omul s-a așezat cu grijă, ca și cum toate mișcările pe care le făcea trebuiau gândite atent înainte.

– Pastorul este aici? a întrebat el și s-a uitat spre o ușă mare, închisă, aflată în stânga lui.

– Da, dar are o întâlnire. Cu ce vă putem fi de folos?

Soția pastorului era minionă, cu un piept atrăgător, pus în evidență de puloverul strâmt. Bărbatul nu putea vedea nimic mai jos de talie, rămasă ascunsă de tăblia mesei. Preferase întotdeauna femeile mai mărunte. Un chip drăguț, ochi mari și albaștri, pomeți înalți, o față simpatică și sănătoasă, soția perfectă pentru un pastor.

Trecuse multă vreme de când nu mai atinsese o femeie.

– Trebuie să stau de vorbă cu reverendul Schroeder, a spus el, moment în care și-a împreunat mâinile ca într-o rugă. Am venit la biserică ieri, am ascultat predica lui și, cum să zic, am nevoie de îndrumări.

– Azi este foarte ocupat, a zis ea, zâmbind din nou.

Avea dinți foarte frumoși.

– Am o problemă foarte urgentă, a insistat el.

Dana era căsătorită cu Keith Schroeder de destulă vreme ca să știe că nimeni nu fusese alungat din biroul lui, indiferent dacă avea sau nu programare. Pe de altă parte, era o zi geroasă de luni, iar Keith nu era chiar atât de ocupat. Avea de dat câteva telefoane, o întâlnire cu un cuplu tânăr care voia să renunțe la nuntă, deși pregătirile erau în toi în acele momente, apoi obișnuitele vizite la spitale. A scotocit printre hârtiile de pe birou, a găsit chestionarul simplu pe care îl căuta și a spus:

– Bine, am nevoie de câteva informații, și apoi vom vedea ce se poate face.

Stătea cu pixul pregătit.

– Mulțumesc, a spus el, înclinându-se puțin în față.

– Numele?

– Travis Boyette. În mod instinctiv, a pronunțat numele de familie pe litere. Data nașterii, 10 octombrie 1963. Locul nașterii, Joplin, Missouri. Vârsta, patruzeci și patru de ani. Necăsătorit, divorțat, fără copii. Fără adresă. Fără loc de muncă. Fără perspective.

Dana a reținut toate acestea, în timp ce căuta cu pixul pe hârtie căsuțele libere ce trebuiau completate. Răspunsul lui dădea naștere unui număr prea mare de întrebări, în fața cărora Dana s-ar fi simțit mult mai mărunță decât era.

– Bun, în legătură cu adresa, a spus ea, încă scriind. Unde locuiți în prezent?

– În prezent sunt în grija Departamentul de Corecție din Kansas. Acum locuiesc într-un adăpost de pe Seventeenth Street, la câteva cvartale de aici. Urmează să fiu eliberat ori, așa cum le place autorităților să spună, să mă „reintegrez“. După câteva luni petrecute în adăpostul de aici, din Topeka, voi fi liber, după care nu mă așteaptă nimic în viitor, în afara prezentării cu regularitate, pentru tot restul vieții, la ofițerul care se ocupă de cei eliberați condiționat.

Pixul a început să scrie pe hârtie, dar Dana a rămas cu ochii ațintiți asupra lui. Brusc, nu mai era dornică să continue acea anchetă. A ezitat să îi mai adreseze vreo întrebare. Cu toate acestea, pentru că tot începuse interogatoriul, s-a simțit obligată să insiste. Ce altceva ar fi trebuit să facă până la sosirea pastorului?

– Vreți niște cafea? a zis ea, convinsă că întrebarea era nevino-vată.

A urmat o pauză, mult prea lungă, sugerând că bărbatul nu se putea hotărî.

– Da, mulțumesc. Neagră, cu puțin zahăr.

Dana a ieșit cu pași mărunți din cameră și s-a dus să caute cafea. El a urmărit-o plecând, nu i-a scăpat nici un amănunt în ceea ce o privea, i-a observat rotunjimile plăcute ce se intuiiau prin stofa pantalonilor de zi cu zi, picioarele zvelte, umerii bine făcuți, chiar și coada de cal. Cam un metru șazeci și cel mult cincizeci de kilograme.

Ea nu s-a grăbit, iar când s-a întors, Travis Boyette era în același loc în care îl lăsase, stând tot ca un călugăr, cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă lovind ușor în degetele mâinii stângi, ținându-și bastonul negru de lemn peste pulpe și privind în gol spre peretele din fața lui. Avea capul mic, perfect rotund și lucios, iar când i-a întins ceașca, Dana s-a întrebat dacă bărbatul chelise prematur ori pur și simplu prefera să aibă țeasta rasă. Pe partea stângă a gâtului a observat doar un fragment dintr-un tatuaj sinistru.

Omul a luat ceașca și i-a mulțumit. Dana și-a reluat poziția la biroul dintre ei.

– Sunteți luteran? a întrebat ea, având din nou pixul pregătit.

– Mă îndoiesc. Nu am nici o credință. N-am înțeles niciodată rostul bisericii.

– Însă ieri ați venit aici. De ce?

Boyette a dus ceașca până la bărbie cu ambele mâini, arătând ca un șoarece care se pregătește să ciugulească ceva. Dacă pentru a răspunde la o întrebare simplă precum aceea despre cafea îi luase zece secunde, pentru a răspunde la aceea despre mersul la biserică îi răpea probabil o oră. Omul a sorbit, apoi și-a lins buzele.

– Cât credeți că mai durează până mă primește reverendul? a întrebat el într-un târziu.

„Mai târziu decât mi-aș dori eu“, a gândit Dana, deja neliniștită și dorind să îi transmită acea povară soțului ei. A aruncat o privire furișă spre ceasul de pe perete și a spus:

– Câteva minute, probabil.

– Aș putea sta aici în tăcere cât așteptăm? a întrebat bărbatul, pe un ton cât se putea de politicos.

Dana a simțit încercarea lui de a se închide în sine și a socotit imediat că tăcerea nu era o idee rea. Apoi, roasă de curiozitate, a zis:

– Sigur, dar o ultimă întrebare. S-a uitat la chestionar ca și cum acesta ar fi inclus o ultimă întrebare. Cât timp ați fost închis?

– Jumătate din viață, a spus Boyette fără să ezite, ca și cum ar fi răspuns la acea întrebare de cinci ori pe zi.

Dana a scris ceva, apoi atenția i-a fost atrasă de tastatura computerului. A tastat cu gesturi elegante, ca și cum ar fi trebuit să se încadreze într-un termen. E-mailul trimis lui Keith suna astfel: „Am aici un individ care a suferit câteva condamnări și care spune că vrea să discute cu tine. Altfel nu pleacă. Pare de treabă. Acum bea cafea. Să aranjăm lucrurile acolo“.

Cinci minute mai târziu, ușa de la biroul pastorului s-a deschis și pe ea a ieșit o tânără. Se ștergea la ochi. Era urmată de fostul ei logodnic, care a reușit să se încrunte și să zâmbească în același timp. Nici unul nu i-a adresat nici o vorbă Danei. Nici unul nu l-a observat pe Travis Boyette. Au plecat imediat.

După ce ușa s-a închis în urma lor, Dana i-a spus lui Boyette:

– O clipă, vă rog.

Apoi a intrat precipitată în biroul soțului pentru o scurtă consultare.

În vârstă de treizeci și cinci de ani, reverendul Keith Schroeder avea de zece ani o căsnicie fericită cu Dana și era tatăl a trei copii, fiecare născuț la un an și opt luni față de celălalt. Era pastor principal la biserica St. Mark de doi ani; înainte de asta, fusese la o biserică din Kansas City. Tașăl lui, acum pensionat, fusese preot luteran, iar Keith nici nu visase vreodată să devină altceva. Crescuse într-un orașel din apropiere de St. Louis, urmasse școli aflate nu departe de acel loc și, cu excepția unei excursii cu clasa la New York și a lunii de miere petrecute în Florida, nu părăsise niciodată Vestul Mijlociu. În general, era admirat de credincioșii săi, deși apăruseră unele probleme. Cel mai mare scandal se petrecuse în iarna precedentă, când deschisese subsolul bisericii pentru a adăposti câțiva oameni ai străzii în timpul unui viscol. După topirea zăpezilor, câțiva dintre acei oameni nu mai voiseră să plece. Autoritățile municipale emisese o citație pe numele lui pentru folosirea abuzivă a subsolului, iar în ziarul local apăruse un articol ușor defăimător.

Subiectul prediciei din ziua precedentă fusese iertarea – infinita și copleșitoarea putere a lui Dumnezeu de a ne ierta păcatele, indiferent cât de cumplite ar fi fost ele. Păcatele lui Travis Boyette erau atroce,

de necrezut, oribile. Crimele săvârșite de el împotriva oamenilor aveau, cu siguranță, să-l condamne la suferință eternă. Ajuns în acel moment al vieții, Tavis era convins că nu putea avea parte de iertare. Era însă curios.

– Am avut aici câțiva oameni de la adăpostul acela, a spus Keith. Am ținut chiar și niște slujbe acolo.

Se instalaseră pe scaune de pânză, într-un colț al biroului, departe de masa de lucru, ca doi prieteni care ședea la o șuetă. În apropierea lor, într-un radiator ce imita un șemineu păreau să ardă niște imitații de bușteni.

– Nu este deloc rău acolo, a spus Boyette. E mult mai bine decât la închisoare.

Boyette era un bărbat firav, cu pielea palidă, la fel ca toți cei condamnați să trăiască în locuri lipsite de lumină. Genunchii ciolănoși îi se atingeau și-și ținea bastonul negru așezat deasupra lor.

– Și în ce închisoare ai fost? a întrebat Keith, care avea o cană cu ceai aburind într-o mână.

– În mai multe. În ultimii șase ani, în Lansing.

– Și pentru ce ai fost condamnat? a întrebat el, curios să afle ce infracțiuni comisesese omul, pentru a ști mai multe despre el.

Acte de violență? Droguri? Probabil. Pe de altă parte, poate că Travis comisesese vreo delapidare sau o evaziune fiscală. În nici un caz nu părea genul de om care să facă rău cuiva.

– Multe lucruri urâte, pastore. Nici nu mi le amintesc pe toate. A preferat să evite orice contact vizual cu pastorul. Lăsa impresia că atenția îi era reținută de covorul de pe podea. Sorbind din ceai, Keith l-a urmărit cu atenție pe bărbat, apoi i-a remarcat ticul. La fiecare câteva secunde, capul lui se apleca ușor spre stânga. Era o mișcare rapidă, urmată de o tresărire cu rol de corecție, mult mai evidentă, pentru revenirea capului în poziție normală.

După o perioadă de tăcere deplină, Keith a întrebat:

– Travis, despre ce vrei să-mi vorbești?

– Pastore, am o tumoră pe creier. Malignă, ucigătoare, care nu se poate trata. Dacă aș avea ceva bani, m-aș putea lupta cu ea – raze,

chimioterapie, chestiile obișnuite – care mi-ar mai oferi încă zece luni, poate un an de viață. Numai că este un glioblastom, gradul patru, iar asta înseamnă că sunt un om mort. Jumătate de an, un an, nici nu contează. O să mor peste câteva luni.

Și, ca la un semn, tumoră a ținut să-și facă simțită prezența. Boyette s-a strâmbat, apoi, aplecându-se în față, a început să-și maseze tâmpile. Respira greoi, chinuit și a părut că are dureri în tot corpul.

– Îmi pare foarte rău, a spus Keith, dându-și seama cât de neconvingător sunau vorbele lui.

– Blestemate durerile astea de cap, a spus Boyette, rămas cu ochii închiși.

A luptat contra durerii câteva minute, interval în care nici unul nu a scos vreun cuvânt. Keith l-a urmărit neajutorat, mușcându-și limba ca să nu spună ceva ridicol, de genul: „Să-ți dau niște Tylenol?“ Apoi suferința a mai trecut, iar Boyette s-a liniștit.

– Scuze, a spus el.

– Când ți-a fost diagnosticat glioblastomul? a întrebat Keith.

– Nu știu. Acum o lună. Durerile au început la Lansing, vara trecută. Îți închipui care este calitatea îngrijirii medicale de acolo, așa că nu am primit nici un ajutor. După ce am fost eliberat și trimis aici, m-au dus la spitalul St. Francis și mi-au făcut analize, radiografii și au descoperit o tumoră cât un ou frumușel în mijlocul capului, exact între urechi, aflat prea adânc pentru a fi extirpat printr-o operație. A inspirat adânc, a expirat și a reușit să arboreze un prim zâmbet. Un dinte îi lipsea din partea stângă a danturii, iar golul era foarte vizibil. Keith a bănuțit că și asistența stomatologică lăsa de dorit în acea închisoare.

– Presupun că ai mai văzut oameni ca mine, a spus Boyette. Oameni care își așteaptă moartea.

– Din când în când. Face parte din meserie.

– Dar bănuiesc că asemenea oameni sunt înclinați să devină foarte serioși când vine vorba de Dumnezeu, rai, iad și alte chestii dintr-astea.